

бата на дѣцата си, щастливи да видѣжтъ възнаградени трудовеѣ и жертвитѣ си, кусатъ въ тишина спокойствието на старостта; и, като гледатъ да растжтъ около тѣхъ нови поколения на които сж родоначалници, тѣ осѣщатъ нѣщо отъ вълненията на първитѣ хубави дни.

Ето картината на семейството такъва каквато трѣбва да бжде: но, уви! колко рѣдко е едно такова щастие и отъ колко нѣща се то лишава! Понѣкога едвамъ роденото от-роче, слѣдъ като е дало на майка си приятний джхъ на първата усмивка, умира и влазя въ земята отъ гдѣто е излѣзло; по нѣкога младото момиче, родено за развѣселението на очитѣ и на сърдцето, е което се грабва въ цвѣгтъ на хубостта си; по нѣкога младата майка е която се грабва отъ дѣцата ѝ, едвамъ отбиени отъ млѣкото и отъ първитѣ милванія; по нѣкога младий баща е който като умира занася съ себе си хлѣбътъ и животътъ на семейството; по нѣкога, най сетнѣ, защото всичкитѣ злочастия които въображенieto можъ да си прѣдстави сжщността ни ги прѣдлага, майката и бащата се изгубватъ и оставятъ семейството така жестоко обезглавено. Какъвъ прѣдмѣтъ за размишление на родителитѣ които, като работжтъ заедно и като си помагатъ взаимно въ дѣлото на възпитанието, не трѣбва никога да забравятъ че може би единий или другий да остане самъ да продължи или да свърши това дѣло! жална, но неизбѣжна мисль за която трѣбва, обаче, да се размишлява съ спокойствие безъ да се оставя да отрови щастливитѣ ни дни. Ако тжзи жестока раздѣла се случи, колко